

«Rotaļnīca» - mazs pakāpiens ceļā uz lielāku mērķi

Nesen Dobeļē atvērta rotāļu un svētku telpā «Rotaļnīca» nedēļas nogalē jau pilnā sparā tiek svinētas bērnu dzimšanas un vārda dienas, notiek ballītes. Lai gan «Rotaļnīca» darbojas tikai nedaudz vairāk par mēnesi, tā jau ir kļuvusi zināma un apmeklēta, saka tās saimniece SANDRA SAFRANOVIČA.

Interesanti bērniem un māmiņām

Runājot mūsdienīgā terminoloģijā, «Rotaļnīcas» mērķauditorija ir bērni - sākot ar dažu mēnešu vecumu, kad vēl pārvietojas rāpus, līdz pat laikam, kad jāsāk iet skolā. Protams, kopā ar viņiem ir arī māmiņas, kuras te var satikties un pārrunāt dzīvi, izraujoties no mājas rutīnas.

Sandra Safranoviča uzsver, ka telpas iekārtotas tā, lai te mājīgi un ērti varētu justies gan mazie, gan viņu māmiņas, tēti un citi uzlūgtie ciemiņi, kas būs kopā ar viņiem dzimšanas vai vārda dienas ballītē, varbūt kādā citā ģimenes vai draugu pasākumā. Pievienotā vērtība šim notikumam ir tā, ka šajās trīs vai četrās stundās bērni ne tikai izklaidēsies, bet arī radoši rotaļāsies, apgūs sociālās iemaņas, attīstīs iztēli un komunikācijas prasmes.

Protams, svētkiem būs mazuma piegarša, ja tajos nebūs iespēju izprietāties bumbu baseinā. Tāds bērnu gaida arī šeit ar 15 tūkstošiem krāsainu bumbu, ar klinšu sienu un slidkalniņu, ar otrā stāva namiņu.

Divas tematiskās mājiņas - kafejnīca un garāža - ir domātas, lai tajās aizrautīgi spēlētu lomu spēles. Mazuļi savā zonā, kas ierāmēta ar brūnganu, rāpošanai piemērotu paklāju, atradīs attīstotās un radošās rotaļlietas, kas nākušas no bērnu zīmola «Little Duch» kolekcijas. Tās visas ir no koka, videi un bērniem draudzīgas. Vēl vienā otrā stāva namiņā, kur bērniem pieejama vispasaulē zoo karte, lielā tāfele, burti un cipari, lielāki bērni var izzinoši darboties kopā ar vecākiem. Kādā zāles stūrī iekārtota arī fotozona.

Ballīte nevar notikt bez svētku galda, tāpēc te ir gan ēdamzona ar galdu, pie kura var sasēst svinētāji, gan arī minivirtuvīte, kur ēdienu uzservēt. Ja māmiņām pašām negribas nodarboties ar ēdienu gādāšanu un galda klāšanu, Sandrai ir sadarbības partneri, un viņa labprāt dalīsies ar ēdinātāju kontaktiem.

Pieredze noder

Telpas nav īpaši plašas, taču pietiekamas, lai tajās ērti un brīvi var justies 20 cilvēku - bērni un pieaugušie.

- Slēgtajos pasākumos es nesmu klāt, sagaidu klientus, uzticu

viņiem telpas atslēgu, un tad svinētāji paši bauda visu, ko rotaļu telpa piedāvā. «Rotaļnīcā» notiks ne tikai slēgtie, bet arī publiskie pasākumi ar iepriekšēju pieteikšanos un dalības maksu, - stāsta Sandra. Ir jau ieplānots pasākums bērniem ar animatoriem - rūķiem un Ziemassvētku vecīti.

Pirms pāris gadiem Dobeles centrā jau bija iekārtojies «Smaidu darbnīca», kas piedāvāja līdzīgus pakalpojumus.

- To Dobeļē atvēra mana laba draudzene, kurai Tukumā jau vairākus gadus ir pasākumu aģentūra bērniem. Radās ideja izveidot filiāli Dobeļē. Es arī iesaistījos un līdzdarbojos, bet diemžēl uznāca kovidā laiks, kad bija aizliegts sanākt kopā. Tas pārvilka svitru.

Taču šis laiks Sandrai sniedza vērtīgu pieredzi, kas tika iegūta, uzņemot viesus. Tā ir noderīga, tagad pašai vadot «Rotaļnīcu».

Sandra ir arī mamma dēliņam Patrikam, un viņš ir labs skolotājs Sandrai. - Skatos, kas viņu interesē. Viņam pašlaik ir četri gadi, un redzu, ka viņam ir interesanti visās zonās. Šis ir ideālais vecums, lai darbotos «Rotaļnīcā».

Talka trīs mēnešu garumā

Telpu J.Čakstes ielā Sandra bija pamanījusi jau pirms gadiem četriem, un jau tad viņa ir novērtējusi - laba telpa ar augstiem griestiem, ar atsevišķu ieeju. Tā ilgi stāvējusi tukša, lai gan vieta ir izdevīga - ērti piebraukt, pretim veikals.

- Pamudinājums bija novada pašvaldības izsludinātais grantu konkurss «Attīstīti uzņēmējdarbību Dobeles novadā». Tas tika izsludināts arī pērn, bet tad nesadūšojos, un bija arī par maz laika, lai uzrakstītu projektu. Šogad izlēmu - ja piešķirs grantu naudu, darbosimies! - stāsta Sandra.

- Projekta nauda bija tikai trešā daļa no nepieciešamās, lai iekārtotu rotaļnīcu. Par piešķirto naudu iegādājās rotaļlietas un mēbeles - galdu, krēslus, dīvāniņu, virtuves iekārtu. Pārējais - pašu līdzekļi un pašu darbs. Lētāk iznāca tāpēc, ka visu darījām pašiem: remontējām telpu, flīzējām grīdu, izbūvējām labierīcības un virtuvīti.

Sākām strādāt jūlijā, līdzko bija zināmi konkursa rezultāti, bet pabeidzām oktobrī. Gribējām gan telpu pārbūvēt un iekārtot līdz

septembrim, bet darbs bija patiešām liels. Trīs mēnešus katru vakaru un brīvdienās strādājām melnu muti. Ja saka, ka dzīvokļa remonts ir pārbaudījums laulībai, tad «Rotaļnīcas» remonts un iekārtošana bija dubultpārbaudījums. Mums ar vīru katram bija nedaudz atšķirīgs skats uz to: mans viedoklis kā mammai, viņam - kā tētim. Es domāju vairāk par vizuālo un par drošību, viņš - par praktisko un aizraujošo.

Sākumā Sandra ar vīru domājuši ar visu tikt galā pašu spēkiem, bet tad sapratuši, ka bez palīgiem neiztik, tāpēc darbā iesaistījās visa ģimene - brāļi, māsa, mamma, tēti, tantes, brālēni un viņu bērni.

- Tāda ģimenes talka trīs mēnešu garumā, - saka Sandra.

Pakāpiens uz lielāku mērķi

«Rotaļnīca» dobeļnieku vidū jau ir ieguvusi labas atsauksmes.

- Cilvēki ir priecīgi, ka viņiem vairs nav jāmeklē pasākumu vietas citās pilsētās un pēc tam tālu jābrauc. Es pati kā mamma zinu, ka tas nav vienkārši, jo sava dēliņa jubilejās esam braukuši gan uz Tukumu un Jelgavu, gan Rīgu. Protams, ir vienkāršāk un vieglāk sarīkot ballīti tepat uz vietas un uzaicināt uz to ciemiņus, ja negribas to darīt savā mājā vai dzīvoklī. Daudziem vecākiem vispār nav iespējas aizvest bērnus uz kādu tālāku ballīšu vietu.

Kad idejas jau sākušas raisīties tālāk, Sandra sapratusi, ka telpas varēja būt arī plašākas, tādas, lai var uzņemt vēl vairāk cilvēku. Ēkā blakus «Rotaļnīcai» ir potenciāls, lai paplašinātos, taču Sandra spriež, ka pagaidām pietiks ar šīm telpām.

- Ilgākā laika periodā jāpaskatās, kāds būs pieprasījums, ko varam atļauties. «Rotaļnīcas» darbība ir iesākusies pozitīvi, reklāma ir «aizgājusi», un cilvēki mūs atrod. Taču man ir arī bažas - kā es varēšu cilvēkus noturēt pēc pirmās sezonas? Vienu reizi viņi jau būs bijuši, visu iepazīnuši, vai būs interesanti nākt atkal? Tāpēc jādodomā, kā attīstīties tālāk, lai viņi būtu motivēti atgriezties vēl un vēl. Tas ir liels izaicinājums.

Jādodomā arī par to, ko darīt, lai te būtu interesanti arī vasarā, kad vairāk gribas būt ārā. Tā kā telpai ir otras durvis uz pagalmu, tad ir dažas idejas svētku svinēšanai arī laukā.

Sandra arī uzsver, ka viņas dzīves mērķi ir augstāki par «Rotaļnīcu», kas ir viens mazs pakāpiens ceļā uz tiem.

- Nolēmu izmēģināt, kā ir būt uzņēmējdarbībā, jo līdz šim esmu strādājusi pašvaldībā. Man ir vai-

Esat gaidīti! - saka Sandra Safranoviča.

Augšup pa klinšu sienu.

rāk nekā 10 gadu pieredze dažādu kultūras pasākumu organizēšanā, bet ne kā uzņēmējai.

Konkurss motivē biznesa veidošanu

Dobeles novadā pašvaldības grantu konkurss «Attīstīti uzņēmējdarbību Dobeles novadā 2023» tika rīkots otro gadu pēc kārtas. Konkursa mērķis ir attīstību, atbalstot gan jaunu komersantu un saimnieciskās darbības veicēju rašanos, gan arī jau esošo attīstību Dobeles novadā. Konkurss ir arī iespēja iepazīt jaunus un radošus darītājus, kas vēlas uzsākt vai attīstīt savu biznesa ideju.

Grantu konkursā šogad tika saņemti 15 biznesa ideju pieteikumi. Pieci no tiem tika atbalstīti. Sandra Safranoviča bija viena no finansējuma ieguvējām un saņēma līdzekļus 2631,24 eiro apmērā.

Konkursa komisija finansējumu ir piešķirusi arī Baibas

Borhertes - Smiļģes biznesa idejai «Svētku kupola izveide Dobeles pagasta «Baronos»», Aretas Jegorovas biznesa idejai «Papildu izklaides pakalpojumu piedāvāšana peintbola parkā - atpūtas vietā «Ziles»», Jura Kambara biznesa idejai «Metāliešanas aprīkojuma iegāde un sakomplektēšana skaņošo Dobeles bļodu un saktiņu izgatavošanai Dobeles novada spēka vietās» un Rūtas Krauzes biznesa idejai «Mācību telpas iekārtošana pirmsskolas vecuma bērniem un jaunāko klašu skolēniem».

Anita Banzīņa

Foto no Sandras Safranovičas albuma

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem Par lappuses saturu atbild raksta autors

«Runāt par vēsturi – man tas ir pats galvenais»

Ir Patriotu nedēļa, kad īpaši godinām savas valsts brīvības cīnītājus un neatkarīgās Latvijas valsts dzimšanu. Šajās dienās vairāk nekā ciktārt domājam arī par mūsu vēsturi. Tāpēc likumsakarīga tieši šolaik šķita saruna par vēstures mācīšanu un mācīšanos ar vēstures un sociālo zinību skolotāju AIJU PROKOPOVU, kura šīs zināšanas sniedz Dobeles Valsts ģimnāzijas skolēniem jau piecpadsmit gadus.

Savtīga mērķa vadīta

– Mani uzrunāja jūsu ieraksts Facebook kontā: «Nu, ir man tā vēsture dziļi sirdī...» Kā sākās šī interese?

– Vēsturi mācu no 2008. gada, visu laiku šeit, ģimnāzijā. Jau skolas gados Mīsas vidusskolā (tagad tā ir Mīsas pamatskola Bauskas novadā), kur vēsturi mācījos no 5. klases, mums bija fantastiska vēstures skolotāja. Viņa ar sirdi un dvēseli prata ieaudzināt mīlestību pret vēsturi. Arī mana vecmāmiņa ir bijusi vēstures skolotāja, un bērnībā man vēsture bija vienmēr apkārt. Arī otra ome ļoti daudz stāstīja par pagātnes notikumiem. Viņa bija nākusi no turīgas latviešu zemnieku ģimenes, un es jau pirms skolas zināju par izsūtīšanām, par to, kas ir «melnā Berta», man bija sudraba pieclatnieks... Vienmēr par šiem notikumiem tika stāstīts ar lielu pietāti. Tā – no ģimenes, no skolas – izveidojās šīs intereses. Studijas Latvijas Universitātes Vēstures fakultātē man likās obligāts nosacījums turpmākajam. Tur bija Gvido Straume, Aivars Stranga, Ilgvars Butulis, arī Ilga Kreituse – pasniedzēji, kuri pēcatmodas laikā «cēla ārā», skaidroja Latvijas vēsturi. Viņi paši bija mācījušies padomju laikos, vēsturi apguvuši ne tā laika skatu punkta, bet jau savos studiju gados «pa kļuso» bija meklējuši to citas, istās, vēstures literatūru, par ko tolaik draudēja pat cietumsods. Tāpēc likās gluži likumsakarīgi, ka tieši viņi vēlāk mācīja jau mūs, jaunus studentus.

To laik augstskolā iestājāmajos 75 studenti, no tiem budžetā – 25, starp tiem – arī es. Beidzām apmēram puse.

– Cik no tiem šobrīd ir skolotāji?

– Cik man zināms, – četri. Vēl pieci vai seši darbojas arheoloģijas virzienā un vismaz divi no tiem ļoti aktīvi sadarbojas ar skolotājiem, piemēram, vasarās rīkojot arheoloģiskos izrakumus ar pedagogu līdzdalību. Līdz ar to mums kā skolotājiem ir arī praktiskas iespējas darboties.

– Kāpēc pati esat skolotāja? Varēja taču izvēlēties arheoloģiju vai pētniecisko darbu?

– Arheologs allaž atrodas kustībā, bet es neesmu «pasaules staigātāja». Savukārt zinātniskie pētījumi ir darbs klusumā. Bet man ļoti patīk par vēsturi runāt,

diskutēt ar citiem. Ar pieaugušajiem šīs diskusijas mēdz būt bīstamas, jo pieaugušie apvainojas. Bet ar bērniem, jauniešiem tās, manuprāt, ir visproduktīvākās. Un kur citur, ja ne skolā, to var vislabāk darīt? Tā ka skolā, patiesību sakot, esmu nonākusi, savtīgu mērķu vadīta. (Smaida.) Savulaik esmu strādājusi arī muzejā, bet tas ir pārāk mierīgs darbs, tur nav šīs diskusiju iespējas.

Ir «racēji» un «pasaules pilsoņi»

– Cik viegli vai sarežģīti ir mācīt Latvijas vēsturi?

– Šobrīd priekšmets saucas Pasaules un Latvijas vēsture, ko mācu gan pamatizglītības klasēs, gan vidusskolas posmā. Nesaskatu nekādas grūtības, jo savu darbu veidoju tā, ka mēs uz visiem pasaules notikumiem raugāmies caur Latvijas prizmu, jo Latvija taču ir visu norišu sastāvdaļa un nav nošķirama no pasaules. Līdz ar to arī bērni labāk izprot, ja tās saista ar to, kas viņiem ir pazīstams.

– Vai jauniešiem ir vēlme patiesi izprast vēstures liko-

čus? – Ir divas galējības. Ir tādi, kuri gatavi «rakt un rakt, un rakt» un kam nemitīgi ir jautājumi, kuri paši ļoti daudz meklē papildus zināšanas. Tādu jauniešu, kuri ir gatavi darīt, ir trīs ceturtdaļas. Ir mums arī vēstures valsts olimpiādes zelta un sudraba medaļnieki, arī tagad vairāki ģimnāzisti gatavojas kārtējai olimpiādei. Un ir manis tā dēvētie «pasaules pilsoņi», kuriem neinteresē nekas patriotisks, nekas lokāls, bet galvenā ir doma, kā pelnīt lielo naudu un būt visas pasaules apritē. Nē, tā nav tikai pusaudžu poza. Cik nācies novērot, tā arī ir, ka šādi jaunieši vēlāk dodas biznesā un dažkārt, satiekoties salidojumā (ja arī atnāk uz to), saka: «Nu, redziet, kur es tagad esmu, un man tā jūsu vēsture nav bijusi vajadzīga...»

Mūsu ģimnāzijā pēc jaunajiem standartiem vēsture kā padziļināts priekšmets netiek piedāvāta. Līdz ar to vēstures eksāmenu skolēni nekārto. Bet ir sociālās zinātnes II kā padziļinātais priekšmets, un uz to pagājušajā mācību gadā bija pie- teikušies 15 skolēnu. Arī šobrīd varētu būt aptuveni tikpat, bet, vai visi kārtos eksāmenu, vēl nav zināms. Un pagājušais mācību gads bija pirmais pēc jaunajiem

standartiem, kad vēsture vairs nebija obligātais eksāmens arī pamatskolā. Tā tagad ir integrēta kombinētajā pārbaudījumā kopā ar dabaszinībām, dizaina tehnoloģijām, sociālajām zinībām.

– Valsts prezidents Edgars Rinkēvičs aktualizējis vēstures kā atsevišķa priekšmeta mācīšanu. Kāds ir jūsu viedoklis par to?

– Nepiekrītu, ka atsevišķi būtu jāmaca Latvijas vēsture, jo tad skolēni nespētu savienot pasaules un Latvijas norises kā līdzīgas. Bet to, ka vēsturi kā kopumu vajadzētu atsevišķi no pārējām zinātnēm, ļoti var just. Skolēniem pietrūkst šo padziļināto zināšanu, izpratnes. Lai izpildītu prasības vidusskolā, pamatā būtu jābūt vēsturiskajām zināšanām, kas iegūtas jau pamatskolas posmā. Apjomam, kas skolēnam ir jāiedod, ir nepieciešams atkārtojums, bet tam nepietiek laika. Tā ka vēsture, ar ietvertu Latvijas vēsturi, vidusskolā kā atsevišķs priekšmets nodērtu ļoti, ļoti.

Pati izdzīvo katru notikumu

– Runājot vēl par vēlmi mācīties vēsturi: kā izdodas panākt to trīs ceturtdaļu ieinteresētību?

– Man joprojām acu priekšā ir mana skolotāja: viņa to vienmēr darīja caur emocijām. Tas nozīmē, ka ir jārada skolēnos emocijas par to, ko stāstu, vienalga – pozitīvas vai negatīvas. Ja skolēns vienaldzīgi nosēž stundu, viņš neko no tās nepaņem. Ja stundā būs jūtama kāda pār dzīvojamā «dzirkstelīte», viņš to izpratis. Jā, mēs dodamies ar skolēniem ārā, mazie paši gatavo ekskursijas. Lielie savukārt nupat veica pētījumu par Lāčplēša kara ordeni. Un viņi bija stāvā sajūsmā, uzzinot par faktu, ka viena no Lāčplēša ordeņa kavalierēm Līna Čunka – Freiberga vecumdiēnās ir aizbēgusi no pensionāta, jo viņai šķitis, ka viņu tur noindēs... Perfekti! Vismaz vienu no Lāčplēša kara ordeņa kavalieriem šie jaunieši zinās līdz mūža galam. Tādējādi – no šādiem stāstiem, apaudzējot tos ar vēsturiskiem faktiem, – mācāmies vēsturi caur pašu pieredzi. Arī par bariķu laiku jaunieši ir sākuši paši interesēties. Pirms pāris gadiem viņiem bija projekts, kad intervēja savus vecākus, vecvecākus. Jau tad viens otrs atklāja istas «pērles»: izrādījās – jā, kādam vectēvs apbalvots ar Barikāžu piemiņas ordeni, ģimenē ir bijis sarunu vākars, un tamlīdzīgi.

– Bet tās emocijas vispirms ir jāatrod pašai sevī. Vai izdodas?

– Runāt par vēsturi – man tas ir pats, pats galvenais... Dažkārt jau pat pārāk emocionāli. Man

liekas, ka pati izdzīvoju katru notikumu. Ja es par to varu runāt, diskutēt, ja vēl kādam ir arī kāds jautājums, uzreiz gribas atbildēt un galvā jau rodas desmit ideju, kas vēl jāpasaka, kur jāieskatās, lai bērniem ieteiktu. Jā, tas ir manī pašā.

Svarīgākais – būt patiesam

– Vēsture, kā zināms, nav tikai gadskaitļi, fakti un notikumi. Tās ir cēloņu un seku likumsakarības, prasmes vērtēt, analizēt.

– Dažkārt man jautā, kāpēc jāmacās vēsture. Es nekad neatbildu, ka ir jāzina jēdzieni, gadskaitļi vai tamlīdzīgi. Vispirms ir jāsaprot notikumu cēloņi un rezultāts, kāpēc mēs šodien esam tur, kur esam, piemēram, neesam vadošā Eiropas valsts.

Par Latviju Eiropas kontekstā mēs runājam Eiropas Klubā «Māja», ģimnāzija ir arī Eiropas Parlamenta vēstnieku skolu pulkā, ir iespēja uzklaut un diskutēt ar Eiropas Parlamenta deputātiem.

– Vēstures stunda ir arī nacionālās pašapziņas, patriotisma jūtu veidošana jaunajā paaudzē. To nevar panākt tikai ar karoga krāsu lentītes piesprašanu vai piedalīšanos svētku gājienā.

– Domāju, ka jaunieši to lentīti piesprauz patiešām tāpēc, ka viņi to grib, nevis to kādam vajag. Ja paraugās pilsētā, redzams, ka lentīte vairāk ir pieaugušajiem un maziem bērniem, retāk – pusaudžiem un jauniešiem. Jauniešiem patīk protestēt. Tas nozīmē: ja likts obligāti to darīt, viņi to nedarīs. Bet, ja jaunietis to pieļicis, tā tad viņam tas ir svarīgi. Man gan šķiet, ka šai patriotisma izjūtai jābūt ne tikai tagad, novembrī, bet visu laiku.

Arī Gaismas gājienam savu audzināmo klasi speciāli neorganizēju. Esmu gana daudz dzirdējusi par «piespiedu» gājieniem, tāpēc ir iekšēja pretestība

to darīt. Vienkārši aicināju savus septiņklasniekus aprunāties ar ģimeni mājās un izvēlēties, piedalīties vai nē. Tas atkal ir stāsts par istumu: nav jēgas to darīt, ja tas nav īsti, no sirds. Tas nebūs patriotisms. Tam ir jānāk no sirds, jārada vēlme to darīt.

– Kas, jūsuprāt, ir svarīgākais, mācot vēsturi?

– Būt patiesam. Ir nemelot. Man kā skolotājai – nemelot un atbildēt arī uz neērtiem jautājumiem. Piemēram, runājot par Otro pasaules karu vai Kārļa Ulmaņa personību, par ko sabiedrībā ir diskusijas. Mēs mācāmies raudzīties uz šiem un līdzīgiem jautājumiem no dažāda skatu punkta un, galvenais, saprast, ka vēsture ir dzīva un mēs nekad neiegūsim taisnību tikai no vienas puses. Ir frāze, ka «uzvarētāji raksta vēsturi», bet ir jau arī vēl otra puse. To vajag stāstīt, nevis glorificēt sevi kā pārāk ideālus. Jo kādā brīdī tie ideāli jauniešu uztverē sabrūk. Tāpēc ir jāsaprot, ka cilvēks ir jānošķir no tautības. Ir tikai Cilvēks – konkrēta personība, ar to, ko paveicis. Tautība nenosaka, esi tu labs vai slikts.

Piekrītu, mūsu vēsture ir ļoti sarežģīta. Bet man visvairāk patīk, ka mēs par to varam diskutēt un ka jaunieši par to aizdomājas. Diskusija ir mūsu viena no galvenajām mācīšanās metodēm. Ar mūsdienu tehnoloģiju iespējām faktus viņi atradīs vienmēr. Bet svarīgi, lai jaunieši iemācās par šiem notikumiem runāt, prot vai vismaz mēģina saskatīt

(Vēl – 8. lappusē)

Sarmītes Rones foto

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Jo laimīgāks cilvēks, jo ātrāk skrien laiks

«Ābolu karalienes» titulu ieguvusi kūka.

Ilva Liepniece ir nākusi no Latgales puses.

ILVA LIEPNIECE ikdienā rūpējas par Auces pirmsskolas izglītības iestādes «Pīlādžītis» audzēkņu un darbinieku vēderiem, strādājot par šefpavāri. Brīvajā laikā viņa cep kūkas un piedalās dažādos konkursos. Nupat, Dobeles Ābolu svētku ietvaros ceptā kūka ieguvusi «Ābolu karalienes» titulu, tādējādi kulināre nākamajā konkursā tiks pie iespējas kļūt par vienu no žūrijas locekļiem un vērtēt citu čaklo cepēju veikumu.

Interese par «virtuves pasauli» nākusi no bērnības

- Virtuve ir tā vieta, kurā jūtos kā zivs ūdenī, - stāsta Ilva Liepniece. - Ne velti šajā jomā pavadīti nu jau 30 gadu. Ikdienā gatavoju vienkāršākus ēdienus, taču konkursi ir lieliska iespēja izkāpt no savas komforta zonas un pagatavot ko īpašu. Tas, protams, ir izaicinājums, jo konkursa kritērijos parasti ietilpst kādi neparasti produktu salikumi un nianses, pie kurām īpaši jāpiedomā.

Strādājot pirmsskolā, es izpaužos svētku reizēs. Top gan pirādžiņi, gan kūkas un uzkodas. Tūlīt svinēsim arī Latvijas 105. gadadienu, kurai par godu cepšu kūku. Man bija tas gods parūpēties arī par mūsu pilsētas Auces vārda dienas cienastu. Esmu nākusi no Latgales puses un arī tur strādāju skolā par šefpavāri. Tur arī iesākās mans ceļš «virtuves pasaulē», jo man jau no mazotnes bija interese par to, kā ēdienu gatavoja vecmāmiņas. Katrai bija savi «knifiņi», un tā izveidojās šis kultūras mantojums. Vēlāk apguvu pavāra - konditora amatu. Skolas laikā iegūtās zināšanas joprojām izmantoju savā darbā. Protams, tagad ir ļoti daudz jaunumu, viss ir kļuvis daudz modernāks, un es turpinu mācīties. Darbojos Rīgas «Siera klubā», apmeklēju seminārus.

Darba kolektīvs mani atbalsta

Aucē dzīvoju jau 13 gadus, un jā-saka, ka laiks lido vēja spārnēm, taču pieturos pie domas, ka laimīgiem cilvēkiem laiks skrien ātri. Jā, sākumā nebija skaidras vīzijas par to, ko es šeit darišu, taču gada laikā viss salikās pa plauktiņiem. Vienīgais, kā man

šeit trūkst, ir Daugavas krasts. Aucē ir ļoti klusi un mierīgi. Te ir īpaši harmoniski, pilsēta ir «zaļa», bagāta ar krāšņiem apstādījumiem. Man ir burvīgs darba kolektīvs, kas vienmēr par mani tur ikšķus konkursos, atbalsta. Ir sajūta, ka esmu novērtēta un vajadzīga. Tas ir ļoti svarīgi, jo tad arī gribas nākt uz darbu un censties.

Nesen esmu «iekāpusi jaunās korpēs» un nodarbojos ar meistarklašu vadīšanu. Visa mana darbība ir par un ap virtuvi: ja pusi dienas savā brīvdienā neesmu bijusi virtuvē, kļūstu nervoza, - tā saka mans dzīvesbiedrs. Viņš ir mans lielākais atbalstītājs un tas, kurš vienmēr pirmais degustē manu veikumu, jo, godīgi sakot, es neesmu saldummīle. Protams, gatavojot ir jāpagaršo savs veikums, taču ar to arī viss beidzas. Īstais cilvēks līdzās ir liela svētība, kas jānovērtē. Reizēm jāpiekāpjas, lai kopā ietu veiksmīgu ceļu.

Mīlestība pret rozēm un sarkano krāsu

Esmu cilvēks, kuram patīk tvert un izbaudīt katru brīvo brīdi. Darbs, kaut arī labs un sirdij tuvs, reizēm izsmeļ. Es nevēlos izdegt, tādēļ veltu pietiekami daudz laika atpūtai. Ar braucienu galamērķiem un apskates objektiem laipni dalos arī sociālajos tīklos. Ievietoju bildes un aprakstus. Man patīk dalīties ar iespajdiem un ieteikt citiem vietas, kuras ir vērts apskatīt. Vēl viena mana vājība ir ziedi, tādēļ vienmēr dodos apskatīt kādu puķu izstādi. Arī mājās man zied 70 rožu krūmu, kuri ir jāsakopj un jālo. Taču, redzot tos ziedam, aizmirstu par visām pūlēm un lielo darbu, kas jāiegulda. Mīlestība pret rozēm izpaužas arī kulinārijā - kūku un uzko-du dekoros.

Vizuālais tēls ir ļoti būtisks

Runājot par apģērbu, - manai sirdij tuvs ir viss tautiskais. Nākotnē sapņoju par savu tautastērpu. Esmu iemilējusi košas, spilgtas krāsas, it sevišķi - sarkano. Dzīvē ir bijis periods, kurā mana mīļākā krāsa bija melnā. Manā rotaslietu lādē vietu atradušas ir arī saktas. Viena no tām ir ļoti īpaša un gaida savu iznācienu. Vizuālais tēls ir ļoti svarīgs arī konkursos. Ja tu labi jūties un izskaties, tad arī esi pārliecinātāks par sevi un vari stāvēt augstu paceltu galvu. Tas piesaista uzmanību un parāda, ka dalībai esi piegājis nopietni. Arī es vienmēr pievērsu uzmanību niansēm: ja tirdziņā pārdevējam būs skaists priekšautiņš vai interesanta cepure, vienmēr pie-nākšu klāt un kaut ko iegādāšos. Uz-reiz šķiet, ka prece ir īpašāka nekā citam pārdevējam.

Cilvēku dzīvās emocijas mani uzlādē

Uz konkursiem nebraucu ar domu, ka man noteikti būtu jāuzvar. Piedalos dēļ emocijām un jauniem iespajdiem. Ir patīkami iepazīties ar saviem konkurentiem, aprunāties, uz-zināt dažādus knifiņus. Gandarījumu sagādā tas, ka degustatoriem patiesi garšo, patik noformējums. Tās ir dzīvas emocijas, kas mani ļoti uzlādē. Ar kūku cepšanu nenodarbojos profesionāli, jo tam nepietiek laika. Tas vairāk ir hobija līmenis un, lai iepriecinātu draugus, ģimeni un paziņas. Mājās -saimniecībā arī ir pietiekami daudz

(Vēl - 8. lappusē)

Foto no Ilvas Liepnieces personīgā arhīva

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem Par lappuses saturu atbild raksta autors

LATVIJĀ UN PASAULĒ

Teju 59 tūkstoši administratīvo lietu

Teju trīsarpus gadus Latvijā spēkā ir kārtība, ka sods par administratīvajiem pārkāpumiem jāsamaksā 30 dienās pēc tā piemērošanas. Pretējā gadījumā administratīvās lietas nodod soda piespiedu izpildei. Pēdējo gadu laikā šo pārkāpumu skaits ir līdzīgs, šogad tas sagaidāms mazāks.

Kārtība nodot tiesu izpildītājiem administratīvo pārkāpumu lietas, kurās sodi nav apmaksāti 30 dienu laikā, sākās 2020. gada jūlijā. Kopš tā brīža piespiedu izpildei iesniegto lietu skaits bijis līdzīgs. 2020. gada pusgadā tie bijuši 58 tūkstoši, 2021. gadā gandrīz 92 tūkstoši, 2022. gadā - 106 tūkstoši. Šī gada pirmajos desmit mēnešos tiesu izpildītājiem nodoti gandrīz 59 tūkstoši administratīvo lietu. Jāņem vērā, ka 2020. gada rādītājs attiecas uz pusgada periodu.

Uzstādīts Latvijā pirmais lielapjoma taromāts

SIA «Depozīta Iepakojuma Operators» sadarbībā ar SIA «Tomra Collection Latvia» un mazumtirgotāju SIA «Maxima Latvija» uzstādījis Latvijā pirmo lielapjoma taromātu jeb beramtaromātu, kurā iespējams nodot līdz pat 100 PET iepakojumiem un skārdenēm vienlaikus. Jaunais taromāta modelis uzstādīts pie «Maxima XXX» veikala Andreja Saharova ielā 20A, Rīgā, un jau ir pieejams ikvienam depozīta sistēmas lietotājam. Plānots, ka jau tuvākajā laikā darbību uzsāks arī otrs beramtaromāts, kas jau ir uzstādīts pie tirdzniecības centra «Spice», bet projekts vēl gaida apstiprinājumu no Rīgas būvvaldes. Tādējādi rīdziniekiem tiks nodrošināta iespēja nodot lielus tukšo iepakojumu apjomus abās Daugavas pusēs.

Pedagogiem prognozē mazāku algu par solīto

Daļai skolotāju alga arī par oktobri, visticamāk, būs mazāka par solīto, un problēmas ir aprēķinos gan nacionālajā, gan pašvaldību, gan izglītības iestāžu līmenī, intervijā Latvijas Televīzijas raidījumā «Rīta panorāma» norādīja Latvijas Izglītības un zinātnes darbinieku arodbiedrības (LIZDA) vadītāja Inga Vanaga.

«Mēs visi esam vienā laivā, bet laivā ir sūces, un piešķirtā nauda tek kaut kur ārā un tās nepietiek joprojām,» par to, kādēļ daļai pedagogu šajā mēcību gadā solītā algas pieauguma vietā ir samazinājums, izteicās Inga Vanaga.

Viņa atzina, ka problēmas ir aprēķinos un «formulās», kas ir mantotas laika gaitā. Par to liecina arī naudas iztrūkums sporta pedagogu algām. Arī dažās pašvaldībās naudu sadala neatbilstoši Ministru kabineta noteikumos paredzētajam, piemēram, kā tas bija Rēzeknes pašvaldībā.

Lietuvā sākusies prezidenta vēlēšanu kampaņa

Lietuvā svētdien oficiāli sākās prezidenta vēlēšanu kampaņa. Iedzīvotāji jauno valsts galvu izvēlēsies 2024. gada 12. maijā. Lai arī līdz šim vēlmi kandidēt nav izteicis neviens politiķis, sabiedriskās domas aptauju rezultāti liecina, ka populārākie iespējamie pretendenti uz augsto amatu ir pašreizējais prezidents Gitans Nausēda un advokāts Igns Vēģele.

Lietuvas sabiedriskais medijs, atsaucoties uz Centrālo vēlēšanu komisiju, vēstīja, ka kampaņa sākas sešus mēnešus pirms vēlēšanu dienas. Šis datums ievada procesu, kura laikā politiskajām partijām pirmām kārtām jāreģistrējas kā politiskās kampaņas dalībniecēm, lai izvirzītu savus valsts vadītāja amata kandidātus. Tas attiecas arī uz personām, kurām ir tiesības kandidēt un kuras vēlas izvirzīt sevi. Pirms reģistrēšanās visiem politiskās kampaņas dalībniekiem arī jāizpilda citas formalitātes.

Augusta beigās Lietuvā tika uzsākta parakstu vākšana par kādreizējās valsts prezidentes Daļas Gribauskaite kandidēšanu vēlēšanās. Lai arī pirmajās dienās kopš petīcijas publicēšanas to bija parakstījuši gandrīz 5000 cilvēku, Gribauskaite birojs norādīja, ka eksprezidente jau vairākkārt noraidījusi iespēju atkārtoti kandidēt un pie šāda lēmuma palikšot arī šoreiz.

Šī gada Eiropas pilsētas gods - Amersfortai

Londonā bāzētā Urbānisma akadēmija piešķirusi Nīderlandes pilsētai Amersfortai šī gada Eiropas pilsētas godu. Profesionāli novērtēja dzīves kvalitāti, pilsētplānošanu un inovācijas, kā arī kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšanu. Žūrija norāda, ka Amersforta gūst labumu no kopīgas ilgtermiņa vīzijas par pilsētu, kuras prioritāte ir iedzīvotāju dzīves kvalitātes uzlabošana. Šo redzējumu nodrošina ar pietiekamiem resursiem apgādāta plānošanas, attīstības kontroles un atjaunošanas komanda. Izstrādāta detalizēta politika jaunas infrastruktūras veidošanai, vienlaikus saglabājot pilsētas unikālo mantojumu un raksturu. Pilsētā ir ierobežota automašīnu izmantošana, un iedzīvotājiem tiek piedāvāts daudzveidīgs pieejamu un kvalitatīvu mājokļu klāsts.

Sagatavoja Indra Cehanoviča

LAIKA PROGNOZE 4 DIENĀM

	Nakts	Rīts	Pēcpusdiena	Vakars	Max/min temp.
Otrdiena, 14. novembris					4° / 0°
Trešdiena, 15. novembris					3° / 0°
Ceturtdiena, 16. novembris					2° / -2°
Piektdiena, 17. novembris					1° / -1°

Laika prognoze no yr.no, ko sagatavo Norvēģijas Meteoroloģijas institūts un Norvēģijas sabiedriskais medijs

«Runāt par vēsturi – man tas ir pats galvenais»

(Sākums – 5. lappusē)

cēloņu un seku kopsakarības, mācās uz klausīt arī citādu viedokli. Diskusiju laikā ir arī noprograms jauniešu noskaņojums, par ko viņi domā. Man laikam ir paveicies, jo lielākoties jaunieši tiešām ir noskaņoti latviski, lepojas ar savu valsti. Neslēpšu: ir arī tādi, kuri ir apjukuši, jo nezina, kur ir patiesība, nesaprotot, ka tā

ir gan vienā, gan otrā pusē. Man kā skolotājam nav tiesību norādīt, kā domāt būtu pareizi. Mans uzdevums ir iedot skolēnam instrumentus, kas palīdz viņam pašam izvērtēt un izdarīt secinājumus. Jā, tas ir grūts darbs. Ir ļoti jādomā, kā šo informāciju pasniegt, lai mani nepārprastu.

Katru dienu mēs runājam, kāpēc ir jāmācās vēsture. Esam nonākuši pie secinājuma: no citu

kļūdām neviens nemācās, bet mūsu kļūdas jau ir tā vēsture. Tāpēc vēsture ir jāmācās, lai saprastu savas kļūdas un apzinātos, ka savu vēsturi veidojam paši. Ja pieņemam, ka varbūt kādreiz būs izgudrota «laika mašīna», vai mums tad nebūs kauns par šī laika darbiem?...

– Paldies par sarunu!

Sarmīte Rone

Jo laimīgāks cilvēks, jo ātrāk skrien laiks

(Sākums – 6. lappusē)

daramā, jo līdz ar rozēm audzējam arī tomātus, paši spiežam sulu. Ir arī kāds kopīgs sapnis, kuru gan pašlaik neatklāšu un cerēšu, ka iecere piepildīsies. Uzskatu, ka nedrīkst stāvēt uz vietas – ir jāattīstās. Nevajag gaidīt, kad kāds cits pasniegs uz paplātes, jo savs pelnītais un lolotais darbs vienmēr nesīs vislielāko gandarījumu. Auces pilsētu pamest gan neplānojam, jo mums šeit patīk.

Vēl viena nodarbe, kas man silda sirdi, ir labdarība. Jau vairākus gadus kopā ar dzīvesbiedru ap Ziemassvētku laiku apciemojam vientuļos pensionārus, iepriecinām arī ugunsdzēsējus, mediķus ar pašu sarūpētām dāvanām. Seniori, kuri dzīvo pansionātos, ir tie, kurus ikdienā

Varenā tomātu raža, no kuras tiek spiesta pašmāju sula.

apmeklē ļoti reti. Ir tādi, kurus neapciemo neviens. Cenšamies viņiem sarīkot svētkus un sniegt kādu pozitīvu gaismas stariņu. Tas iepriecina arī mūs pašus, jo, darot labos darbus, mazāk laika

paliek muļķīgām un drūmām domām.

Alise Kruglauža

Foto no Ilvas Liepnieces personīgā arhīva

Saziņai ar laikrakstu izmantojiet arī e-pastu:
zemgale@dobelevai vai zemgalesia@gmail.com!